

De kwantitatieve bepaling van op actieve kool geadsorbeerde aromatische koolwaterstoffen met GC-MS

INHOUD

1	Toepassingsgebied	3
2	Principe	4
3	Bemonsteringsprocedure	5
3.1	<i>Conditie Monstername</i>	5
3.2	<i>Stabiliteit</i>	5
3.3	<i>Doorbraak</i>	6
3.4	<i>Monstervoorbereiding</i>	8
3.4.1	<i>Extractie</i>	8
3.4.2	<i>Desorptierendement</i>	8
4	Analyseprocedure	9
4.1	<i>Apparatuur</i>	9
4.2	<i>Reagentia</i>	9
4.3	<i>Validatiecondities voor de bepaling van aromatische koolwaterstoffen</i>	9
4.4	<i>Aantoonbaarheidsgrens</i>	10
4.5	<i>Meetonzekerheid</i>	10
4.6	<i>Identificatie</i>	11
4.7	<i>Kwantitatieve bepaling</i>	11
5	Berekeningen	13
5.1	<i>Kalibratie met relatieve responsfactoren</i>	13
5.2	<i>Kalibratie met kalibratierechten</i>	13
5.3	<i>Gemeten concentratie in emissie</i>	14
6	Referenties	15

1 TOEPASSINGSGBIED

In deze methode staat de bepaling van aromatische koolwaterstoffen in emissies (matrix lucht) beschreven.

De aromaten waarvoor deze methode van toepassing is, zijn in tabel 1 weergegeven. De componenten zijn de geregementeerde aromatische koolwaterstoffen vermeld in bijlage 4.4.2 van Vlare II. Met deze methode kunnen concentraties gemeten worden van 0,1 tot 3 x de algemene emissiegrenswaarde in lucht.

De concentraties vermeld in deze methode gelden voor een bemonsteringsvolume van 10 NI, een aanzuigdebiet van 500 Nml/min en een desorptievolume van 8 ml.

Tabel 1: Aromatische koolwaterstoffen en de overeenkomstige algemene emissiegrenswaarden

Aromatische koolwaterstof	Algemene Emissiegrenswaarde (EGW) (mg/Nm ³) (*)
Benzeen	5
isopropenylbenzeen (alfa-methylstyreen)	100
isopropylbenzeen (cumeen)	100
Styreen	100
Tolueen	100
trimethylbenzenen (1,2,3-, 1,2,4- en 1,3,5-trimethylbenzeen)	100
xylenen (o-, m- en p-xyleen)	100
Chloorbenzeen	100
Ethylbenzeen	100

(*) Normaalcondities gerefereerd naar 273,15 K, 1013,25 mbar, droog gas

Volgende industriële bedrijven dragen in belangrijke mate bij tot de totale uitstoot van aromatische koolwaterstoffen (Bilsen et al., 1996):

- Metaalindustrie (vnl. benzeen, xylenen en styreen);
- Chemische industrie (vnl. trimethylbenzenen, xylenen, styreen en tolueen);
- Raffinaderijen (vnl. benzeen, trimethylbenzenen, xylenen en tolueen);
- Bedrijven die hout impregneren (vnl. xylenen, styreen en tolueen);
- Farmaceutische industrie (vnl. chloorbenzeen, xylenen en tolueen);
- Drank- en voedingsindustrie (vnl. tolueen);
- Oppervlaktereinigingsbedrijven (vnl. xylenen en tolueen);
- Kleefmiddelenindustrie (vnl. isopropylbenzeen, xylenen, styreen en tolueen);
- Fabrikanten van bestrijdingsmiddelen (vnl. tolueen);
- Rubberindustrie (vnl. xylenen, styreen en tolueen);
- Verffabrikanten (vnl. trimethylbenzenen, xylenen, styreen en tolueen);
- Inktfabrikanten (vnl. benzeen en tolueen);
- Lakkerijen (verven van auto's, hout, plastic, ..) (vnl. benzeen, chloorbenzeen, isopropylbenzeen, styreen, trimethylbenzenen en xylenen);
- Fabrikanten van minerale producten (vnl. benzeen, isopropylbenzeen, trimethylbenzenen, xylenen, styreen en tolueen isopropylbenzeen);
- Drukkerijen (vnl. trimethylbenzenen, xylenen en tolueen).

2 PRINCIPE

De aromatische koolwaterstoffen worden op actieve kool gepreconcentreerd. De extractie - oplossing – verkregen na solventdesorptie – wordt m.b.v. GC-MS (gaschromatografie - massaspectrometrie) geanalyseerd. Zowel de identificatie (verificatie van de beoogde componenten) als de kwantitatieve bepaling van de koolwaterstoffen gebeuren in SIM (Selected Ion Monitoring)-mode. Voor de kwantificatie kan indien de bemonsterde luchtmatrix en zijn interferenten gekend is, ook een niet component specifieke detector gebruikt worden met identificatie op basis van retentietijd. De kennis over de luchtmatrix is gebaseerd op een eerdere massaspectrometrische analyse, dan wel op een dubbele analyse met een niet component specifieke detector middels twee chromatografische kolommen met verschillende polariteit. In geval van twijfel dient echter steeds een confirmatie - analyse met GC-MS uitgevoerd te worden.

Voor kwantificering kan gebruik gemaakt worden van een interne standaard.

Een samenvatting van de kwaliteitsvereisten wordt gegeven in compendium methode LUC/0/005. Indien mogelijk dienen de vermelde prestatiekenmerken gevalideerd te worden voor de combinatie van bemonstering en aansluitende analyse. Indien niet mogelijk dient de validatie minimaal op de analysemethode uitgevoerd te worden en dit conform de procedure CMA/6/A.

3 BEMONSTERINGSPROCEDURE

3.1 CONDITIES MONSTERNAME

Voor de algemene bemonsteringvoorschriften van individuele gasvormige componenten wordt verwezen naar methode LUC/IV/000. In deze methode wordt actieve kool (SKC type 226-09, 400/200 mg) als adsorptiemedium gebruikt. Andere adsorbentia kunnen gebruikt worden.

Conform methode LUC/IV/000 kan het debiet aangepast worden in functie van het te verwachten meetbereik. Het doorbraak criterium dient wel steeds gerespecteerd te worden, evenals het minimale staalnamevolume (en dus debiet) dat nodig is om 0,1 EGW analytisch te kunnen rapporteren.

OPMERKING: In deze validatietesten werden adsorptiepatronen van het merk SKC (type 226-09) gebruikt voor de validatietesten. Andere merken en types mogen ook gebruikt worden op voorwaarde van volgende vereisten:

- indien aan de in LUC/0/005 opgenomen vereisten voldaan is;;
- Het patroon zelf is van inert materiaal;
- Minimaal 100 mg front sectie;
- Minimaal 50 mg back-up sectie.

3.2 STABILITEIT

De spreiding van de experimenteel bepaalde recoveries (stabiliteit) en desorptie-efficiënties (zie 3.4.2) bedraagt maximaal 5%.

Zowel de recoveries als de desorptie-efficiënties zijn bepaald door actieve koolpatronen te beladen vanuit een gesimuleerd (dynamisch bereid) afgas waarin de betrokken pollutanten op een gekend concentratieniveau aanwezig waren (Goelen et al. 1991). Criteria voor recoveries (stabiliteit) en desorptie – efficiëntie zijn opgenomen in methode LUC/0/005.

Tijdens de validatietesten bij VITO werden actieve koolmonsters beladen met aromaten en na respectievelijk 1 week en 4 weken stockage in een koelkast ($\pm 4^{\circ}\text{C}$) geanalyseerd. De concentratie bij belading bedroeg $\pm 1 \times \text{EGW}$; het betrof een droge atmosfeer (vochtgehalte $\pm 0,8\%$ absoluut) en een beladingsvolume van $\pm 10 \text{ NI}$. De resultaten van dit stabiliteitsonderzoek zijn samengevat in Tabel 2.

Tabel 2 Stabiliteit na 1 week en 4 weken stockage in een koelkast (4°C) (*)

Component	Recovery (%)	
	na 1 week stockage	na 4 weken stockage
benzeen	100 ± 2	101 ± 3
tolueen	99 ± 2	100 ± 2
ethylbenzeen	100 ± 2	101 ± 2
p-xyleen	101 ± 2	102 ± 2
m-xyleen	100 ± 2	101 ± 2
isopropylbenzeen	99 ± 3	102 ± 2
o-xyleen	100 ± 2	101 ± 2
chloorbenzeen	101 ± 2	105 ± 2
styreen	97 ± 3	98 ± 3
1,3,5-trimethylbenzeen	102 ± 3	105 ± 2
1,2,4-trimethylbenzeen	101 ± 3	105 ± 3
1,2,3-trimethylbenzeen	102 ± 4	105 ± 3
isopropenylbenzeen	103 ± 4	105 ± 3

(*) belading vanuit een droge gasatmosfeer (vochtgehalte = ± 0.8 % absoluut)

Opmerkingen:

1. De stabiliteit kan worden beïnvloed door de bemonsteringscondities en aanwezige interferenten. Het is aan te raden monsters zo kort mogelijk te stockeren en zo vlug mogelijk te desorberen.
2. De monsters dienen in een koelkast gestockeerd te worden.

3.3 DOORBRAAK

Het criterium voor doorbraak is opgenomen in methode LUC/0/005.

De samenstelling (aantal componenten, concentratieniveaus, vochtgehalte, ...) van reëel te bemonsteren emissies kan sterk variëren in ruimte en tijd. De bepaling van doorbraakvolumes van individuele componenten werd daarom bij de validatie door VITO niet uitgevoerd; er geopteerd om een "indicatief doorbraakvolume" te bepalen. Hiertoe zijn verschillende volumes (25, 40, 50, en 65 l) van een atmosfeer met volgende samenstelling bemonsterd:

- aromatische koolwaterstoffen : zie Tabel 1
- concentratie : ± 3 x EGW
- vochtgehalte : ± 2,1 % absoluut

Het aanzuigdebiet bij belading bedroeg ±1 l/min. De resultaten zijn in Tabel 3 weergegeven.

Tabel 3: Doorbraakvolume aromatische koolwaterstoffen

Aromatische koolwaterstof	Veilig monsternamevolume (l) (hoeveelheid in back-upsectie < 10% van de totaal beladen hoeveelheid)
benzeen	50
tolueen	25
ethylbenzeen	25
p-xyleen	40
m-xyleen	40
isopropylbenzeen	40
o-xyleen	40
chloorbenzeen	25
styreen	40
1,3,5-trimethylbenzeen	>65
1,2,4-trimethylbenzeen	>65
1,2,3-trimethylbenzeen	50
isopropenylbenzeen	>65

Opmerking:

1. Doorbraakvolumes van sommige componenten zijn afhankelijk van de beladingscondities. De condities ter bepaling van het doorbraakvolume in Tabel 3 zijn deze beschreven in 3.3
2. Deze compendiummethode is ontwikkeld en gevalideerd in 1998 op basis van EPA methode 18. Vandaar dat in deze validatie een veilig staalname volume bij 10% doorbraak werd bepaald. Sinds 2002 is NBN EN -13649 van kracht. Hierin is bepaald dat er maximum 5% doorbraak mag zijn. Daarom zijn de veilige staalname volumes lager dan deze vermeld in Tabel 3.

In de praktijk dienen doorbraak (back-up-) en voorste (front)sectie afzonderlijk geanalyseerd te worden. Indien de teruggevonden hoeveelheid component in de doorbraaksectie meer dan 5% bedraagt van de totaal geanalyseerde hoeveelheid (=som van doorbraak- en voorste sectie) (LUC/0/005) dan dient het resultaat voor de desbetreffende component verworpen te worden.

3.4 MONSTERVEROORBEREIDING

3.4.1 EXTRACTIE

De actieve kool wordt gedurende 30 minuten op een schudtafel gedesorbeerd met 10 g CS₂. Indien de berekening wordt uitgevoerd met behulp van relatieve responsfactoren dient er een geschikte interne standaard toegevoegd te worden aan de desorptievloeistof.

3.4.2 DESORPTIERENDEMENT

In Tabel 4 worden de desorptie-efficiënties weergegeven in functie van de concentratie zoals bepaald tijdens de VITO validatie

Tabel 4: Desorptierendement op verschillende concentratieniveaus, bij belading vanuit een droge gasatmosfeer (*)

Component	Desorptie-efficiëntie (%)		
	± 0.1 x EGW	± 1 x EGW	± 2 x EGW
benzeen	98 ± 3	96 ± 2	96 ± 3
tolueen	97 ± 3	98 ± 1	97 ± 2
ethylbenzeen	101 ± 2	99 ± 1	98 ± 3
p-xyleen	99 ± 3	97 ± 1	96 ± 2
m-xyleen	100 ± 3	98 ± 2	97 ± 2
isopropylbenzeen	102 ± 3	100 ± 2	100 ± 3
o-xyleen	97 ± 3	95 ± 1	95 ± 2
chloorbenzeen	94 ± 3	94 ± 1	93 ± 2
styreen	73 ± 3	88 ± 2	89 ± 2
1,3,5-trimethylbenzeen	95 ± 3	95 ± 2	97 ± 3
1,2,4-trimethylbenzeen	92 ± 3	94 ± 1	96 ± 3
1,2,3-trimethylbenzeen	87 ± 2	90 ± 2	93 ± 3
isopropenylbenzeen	97 ± 2	96 ± 1	97 ± 2

(*) het vochtgehalte van de bemonsterde atmosfeer bedroeg ± 0,8% absoluut (droog).

Uit Tabel 4 blijkt dat de desorptie-efficiëntie van styreen afhankelijk is van de absoluut beladen hoeveelheid. Bij lage concentraties dienen bijkomende desorptie-efficiënties bepaald te worden overeenkomstig de beladen hoeveelheid.

Deze afhankelijkheid kan weggewerkt worden door het staalnamevolume aanzienlijk te vergroten (grotere absolute beladingshoeveelheid). Het minimaal te bemonsteren volume – waarbij het desorptierendement van styreen onafhankelijk is van de beladen hoeveelheid - dient experimenteel (validaties) bepaald te worden. Bij grotere staalnamevolumes neemt de kans op doorbraak toe.

4 ANALYSEPROCEDURE

4.1 APPARATUUR

De bepalingen in deze procedure zijn uitgevoerd met volgende apparatuur:

- HP 5890 II Gaschromatograaf;
- HP MSD 5972 met EI (Electron Ionization) (70 eV);
- HP 7673 automatische (split/splitless) injector;

- HP 6890 Gaschromatograaf;
- HP MSD 5973 met EI (Electron Ionization) (70 eV);
- HP 5973 automatische (split/splitless) injector.

De detectielimieten zijn bepaald met de HP MSD 5973.

4.2 REAGENTIA

- Benzeen, toluen, ethylbenzeen, p-xyleen, m-xyleen, isopropylbenzeen, o-xyleen, chloorbenzeen, styreen en isopropenylbenzeen met zuiverheid $\geq 99\%$;
- 1,3,5-Trimethylbenzeen en 1,2,4-trimethylbenzeen met zuiverheid $\geq 98\%$;
- 1,2,3-Trimethylbenzeen met zuiverheid $\pm 90\%$ of equivalent;

Opmerking: De concentraties 1,2,3-trimethylbenzeen van de kalibratiestandaarden dienen vermenigvuldigd te worden met de zuiverheidsgraad van het gebruikte solvent.

- Koolstofdissulfide (CS₂) : gedestilleerd of equivalent (max. 1 ppm benzeen);

4.3 VALIDATIECONDITIES VOOR DE BEPALING VAN AROMATISCHE KOOLWATERSTOFFEN

Kolomspecificaties : DB-WAX (polyethyleenglycol), 50m x 0,32 mm x 1 μ m

GC-instellingen

Dragergas en debiet : Helium, 2 ml/min (constant flow mode)

Injectietemperatuur : 225 °C

Interfacetemperatuur : 225 °C

Injectie

Mode : Split

Injectievolume : 1 μ l

Split ratio : 1/25

Temperatuursprogrammatie

30°C : isotherm gedurende 1 min

30°C → 220°C : 7,5° C/min

220°C : isotherm gedurende 5 min

4.4 AANTOONBAARHEIDSGRENS

Om de waarde van de procedure m.b.t. de identificatie van de te bepalen componenten te behouden, wordt voor elke component de aantoonbaarheidsgrens bepaald volgens CMA/6/A. Deze bepaling gebeurt onder dezelfde condities als de bepaling van het gehalte van de te bepalen component. Deze bepaling gebeurt met behulp van volgende formule :

$$\text{L.O.D.} = 3 * \text{RG}_x / \text{PH}_x * g_x$$

met L.O.D.: aantoonbaarheidsgrens (detectielimiet)

RG_x : de "peak-to-peak" ruisgrootte aan de voet van de chromatogrampiek van het minst intense ion van component x

PH_x : de piekhoogte van het minst intense ion van component x

g_x : de hoeveelheid geïnjecteerde component x

Tabel 5: Detectielimiet aromatische koolwaterstoffen

Component	Detectielimiet (pg)
benzeen	10
tolueen	14
ethylbenzeen	13
p-xyleen	6
m-xyleen	8
isopropylbenzeen	8
o-xyleen	11
chloorbenzeen	4
styreen	4
1,3,5-trimethylbenzeen	8
1,2,4-trimethylbenzeen	10
1,2,3-trimethylbenzeen	10
isopropenylbenzeen	7

Opmerkingen:

- in deze methode wordt split geïnjecteerd (zie 4.3); bij het meten van zeer lage concentraties (aantoonbaarheidsgrens) dient echter *splitless* geïnjecteerd te worden;
- de detectielimiet is sterk toestelafhankelijk en dient bijgevolg voor elk toestel afzonderlijk bepaald te worden.
- De detectielimiet moet van die aard zijn dat zonder problemen de gevraagde rapporteergrens kan gehaald worden.

4.5 MEETONZEKERHEID

De meetonzekerheid dient bepaald te worden conform methode CMA/6/B.

4.6 IDENTIFICATIE

In de SIM-mode (GC/MS) worden 3 specifieke ionen (m/z) per component gemeten. Identificatie gebeurt op basis van (relatieve) retentietijden (chromatografische scheiding) en aan de hand van de relatieve intensiteiten van de gemeten ionen. De relatieve intensiteiten van de ionen zijn in Tabel 6 weergegeven. Indien de bepaling uitgevoerd wordt met een niet component specifieke detector gebeurt de identificatie enkel op basis van (relatieve) retentietijd.

Tabel 6: Relatieve intensiteiten van de ionen per component^(*)

Aroma / Interne standaard (volgorde van elueren uit analytische kolom ⁽⁺⁾)	Ion 1 (m/z)	Ion 2 (m/z)	Ion 3 (m/z)	Rel. intens. 1 (ion 2/ion 1)	Rel. intens. 2 (ion 3/ion 1)	Rel. intens. 3 (ion 3/ion 2)
benzeen (1)	78	51	77	0,21	0,15	0,73
isopropenylbenzeen (13)	118	117	103	0,75	0,46	0,62
isopropylbenzeen (7)	105	120	77	0,25	0,13	0,52
styreen (11)	104	103	78	0,41	0,32	0,78
tolueen (2)	91	92	65	0,73	0,14	0,19
1,2,3-trimethylbenzeen (14)	105	120	77	0,47	0,17	0,26
1,3,5-trimethylbenzeen (10)	105	120	119	0,64	0,15	0,24
1,2,4-trimethylbenzeen (12)	105	120	119	0,56	0,17	0,30
o-xyleen (8)	91	106	105	0,40	0,17	0,44
m-xyleen (6)	91	106	105	0,65	0,29	0,44
p-xyleen (5)	91	106	105	0,37	0,20	0,53
chloorbenzeen (9)	112	77	114	0,63	0,33	0,52
ethylbenzeen (3)	91	106	51	0,32	0,13	0,40

(*) bron : MS NBS bibliotheek

(+) DB-Wax capillaire GC-kolom, in de praktijk worden de (relatieve) retentietijden van de componenten en de relatieve intensiteiten van de ionen experimenteel bepaald. Hiertoe worden calibratiestandaarden in analysereeksen met onbekende extractie-oplossingen geplaatst. Monsters en standaardoplossingen worden in identieke omstandigheden geanalyseerd.

4.7 KWANTITATIEVE BEPALING

Indien gebruik wordt gemaakt van de interne standaardmethode, wordt de kwantitatieve bepaling uitgevoerd op basis van de geïntegreerde piekoppervlakken van het meest intense ion van de component dat interferentievrij is en een interferentievrij ion van de inwendige standaard.

In Tabel 7 zijn de relatieve responsfactoren van de respectievelijke aromaten weergegeven in functie van de concentratie (lineariteit).

Tabel 7: Relatieve responsfactoren i.f.v. de concentratie

Component	Relatieve responsfactoren					
	$\pm 0,1 \times \text{EGW}$	$\pm 0,5 \times \text{EGW}$	$\pm 1 \times \text{EGW}$	$\pm 2 \times \text{EGW}$	$\pm 3 \times \text{EGW}$	gemiddelde
benzeen	1,29	1,30	1,27	1,26	1,21	1,27 \pm 0,04
m-xyleen	1,05	1,06	1,00	1,02	0,97	1,02 \pm 0,04
styreen	0,81	0,83	0,81	0,82	0,78	0,81 \pm 0,03
ethylbenzeen	1,37	1,37	1,31	1,32	1,24	1,32 \pm 0,05
1,2,3-TMB	0,89	0,89	0,88	0,89	0,88	0,89 \pm 0,01
chloorbenzeen	0,82	0,81	0,78	0,79	0,74	0,79 \pm 0,04
cumeen	1,28	1,28	1,23	1,24	1,19	1,24 \pm 0,04
o-xyleen	1,08	1,08	1,02	1,05	0,99	1,04 \pm 0,04
1,3,5-TMB	1,02	1,04	1,01	1,04	0,97	1,02 \pm 0,03
1,2,4-TMB	1,04	1,07	1,04	1,06	1,01	1,04 \pm 0,03
p-xyleen	1,05	1,06	1,00	1,03	0,97	1,02 \pm 0,04
tolueen	1,16	1,16	1,09	1,11	1,05	1,11 \pm 0,05
isopropenylbenzeen	0,66	0,67	0,68	0,65	0,68	0,67 \pm 0,02

Opmerkingen:

- de relatieve responsfactoren in Tabel 7 zijn berekend met de respons van het meest intense ion van de component (zie Tabel 6) en van de inwendige standaard;
- relatieve responsfactoren zijn toestelafhankelijk.
- Alternatief kan er ook een kwantificatie uitgevoerd worden met behulp van lineaire regressie zoals beschreven in NBN-EN-13649.
- Indien de bepaling wordt uitgevoerd met een niet component specifieke detector, gebeurt de bepaling aan de hand van de retentietijd en op basis van de oppervlakte van de desbetreffende chromatografische piek.

Het also bekomen resultaat wordt gecorrigeerd voor het desorptierendement.

5 BEREKENINGEN

5.1 KALIBRATIE MET RELATIEVE RESPONSFACTOREN

Als volgens de interne standaardmethode gewerkt wordt kan de kalibratie uitgevoerd worden aan

$$RRF_x = \frac{A_x}{C_x} \cdot \frac{C_{IS}}{A_{IS}}$$

de hand van relatieve responsfactoren (RRF).

- met RRF_x : relatieve responsfactor aromaats x
 A_x : piekoppervlakte 1^e, 2^e of 3^e ion (m/z) van de aromaats x
 C_x : concentratie aromaats x in de standaardoplossing (µg/g)
 C_{IS} : concentratie inwendige standaard in de standaardoplossing (µg/g)
 A_{IS} : piekoppervlakte 1^e, 2^e of 3^e ion (m/z) van de inwendige standaard

$$m_x = \frac{1}{RRF_x} \cdot \frac{A_x}{A_{IS}} \cdot \frac{m_{IS}}{D.E._x} \cdot 100$$

Hoeveelheid aromatische koolwaterstof op actieve kool:

- met m_x : massa component x op actieve kool (µg)
 A_x : piekoppervlakte 1^e, 2^e of 3^e ion (m/z) van de component x
 m_{IS} : massa inwendige standaard in de standaardoplossing (µg)
 A_{IS} : piekoppervlakte 1^e, 2^e of 3^e ion (m/z) van de inwendige standaard
 $D.E._x$: desorptie - efficiëntie (%) aromaats x
 RRF_x : relatieve responsfactor aromaats x

5.2 KALIBRATIE MET KALIBRATIERECHTEN

In dit geval worden aan het begin van de analysereeks minimaal 3 kalibratie - oplossingen geanalyseerd met concentraties verspreid over het lineair gebied. De kalibratie moet uitgevoerd worden met lineaire regressie:

$$A_x = f_x \cdot m_x + b_x$$

- met A_x : piekoppervlakte 1^e, 2^e of 3^e ion (m/z) van de component x
 m_x : massa van de aromaats x in het geïnjecteerde extract
 f_x : richtingscoëfficiënt van de kalibratierechte
 b_x : intercept van de kalibratierechte

De massa van specifieke componenten in het staal kan dan bepaald worden aan de hand van de kalibratierechte. De zo bekomen massa dient nog wel gecorrigeerd te worden voor de desorptie - efficiëntie.

5.3 GEMETEN CONCENTRATIE IN EMISSIE

$$C_x = \frac{m_x}{V} \cdot \frac{1013,25}{p} \cdot \frac{T}{273,15} \cdot k$$

met	C_x	:	concentratie component x in emissie (matrix lucht) (mg/Nm ³)
	m_x	:	massa component x op actieve kool (µg)
	V	:	monstervolume (l) (bij p en T)
	p	:	druk gemeten bij monstervolume (mbar)
	T	:	temperatuur gemeten bij monstervolume (K)
	k	:	correctiefactor voor het vochtgehalte

Opmerking: normaalcondities zijn gerefereerd naar 1013,25 mbar; 273,15 K, droog gas. Indien de bemonsterde gastroom droog was bij de bepaling van het volume (V); is de correctiefactor (k) gelijk aan 1.

6 REFERENTIES

Bilsen, I, De Fré, R. en Wevers, M., VITO (1996), Ontwikkeling van meetmethodieken voor de kwantificatie van vluchtige organische stoffen, p. 96-101.

Compendium voor de monsterneming, meting en analyse van lucht (LUC, LUC/0/005, Essentiële kwaliteitsvereisten voor emissiemetingen, <http://www.emis.vito.be/lne-erkenningen-lucht>

Compendium voor de monsterneming, meting en analyse van lucht (LUC), LUC/IV/000, Bemonstering van individuele vluchtige organische stoffen in een gastroom, <http://www.emis.vito.be/lne-erkenningen-lucht>

Compendium voor monsterneming en analyse in het kader van het Materialendecreet en Bodemdecreet (CMA) , CMA/6/A, Prestatiekenmerken, <http://www.emis.vito.be/referentielabo-ovam>

Compendium voor monsterneming en analyse in het kader van het Materialendecreet en Bodemdecreet (CMA), CMA/6/B, Meetonzekerheid, <http://www.emis.vito.be/referentielabo-ovam>

EPA, Emission measurement technical information center, Method 18: Measurement of Gaseous Organic Compound Emissions by Gas Chromatography, p. 18.

Goelen, E., Lambrechts, M., Geyskens, F. en Rymen, T., VITO (April 1991), Een nieuwe techniek en vernieuwde infrastructuur voor het genereren en bemonsteren van werkplaatsatmosferen.

NBN - EN 13649 – 2002, Emissies van stationaire bronnen - Bepaling van de massaconcentratie van individuele gasvormige organische componenten - Methode met geactiveerde koolstof en oplosmiddeldesorptie